

Жив-быв собі казак, у его була жинка и еще був сын Грицько. Грицько ходив в степу за вивцями. От дид з бабою змовляються:

— Стара! Треба нам Грицька ожениць.

— Як женить, так женить! — послали воны за Грицьком.

Приходе наймит да и каже:

— Здоров був, паночче! Батько звилив тебе иты до господив.

Прийшов до дому, устричают його батько и мате:

— Здоров був, сынку! Як собі маешь?

— Слава Богу, тато и мамо! Помаленьку. А чого-це вы мене до дому звали?

А батько каже:

— Та вже-ж я — старый и мати твоя — стара, так треба тебе ожениць.

— Не хочу! Пиду себе у степ.

— Почекай лышинь трохи (погоди ещё немного), мы порадамось (посоветуемся) з добрыми людьми, як вони скажуть.

— Ну, добре!

От добри люди присовитовалы, щоб даты йому борошня (зерно, хлеб) мишків шесть и послаты на базар, та-й звилить йому, щоб він не продавав ни євреям, ни купцям, ни старым бабам, а продавав дивчатам и молодыцям и просыв бы з их за борошно єбелки. Прийшов старый до дому та й каже:

— Сынку! Бери пару волив, запрягай у виз и йидь на базар, та вези шесть мишків борошня; тилко не продавай євреям, купцям и старым бабам, а продавай дивчатам та молодыцям.

От він узав пару волив, заприг, наклав на виз борошня и повиз у мисто. Пидѣхав к базару, устречає його єврей:

— Здоров був, паноче! Що таке у вас є продажне?

— Ничего нема, бисив єврей!

Подходит купец:

— Що таке, паноче, продаете?

— Ничего нема!

Оце подходе к йому молодыця и пытае:

— Що таке продажне?

Вин каже:

— Борошно.

— А сколько е?

— Шисть мешкив.

— А що просите за його?

— Та дай ебелки!

Вина подывилась на парубка и каже:

— Чи не можно меньше узять?

— Ни, не возьму; як дасы ебелку, так оддам.

— Везы ж за мною.

Вин зараз: «Гей! Гей!» — и прийихав до ней на двир и пытае:

— Куды же мене зносити?

Вина показала йому, а сама пишла, прыготовыла меду и паляниц, та и говорить:

— Иди сюда, паноча!

Вин прийшов у хату.

— Здоров був, паноча! Сидись та йижь ебелку.

Вин сив и зачав опиздячивать, найився и каже:

— Спасыби за ебелку!

Вна отвичае:

— Богу святому дякуй.

Прийихав до дому, батько и мате пытают:

— А що, сынку, продав борошня?

— Продав.

— А за шо продав?

— За ебелку.

— А що, сынку, гарна ебелка?

— Та така солодка, що и сказать не можно.

— Ну, сынку, женысь, и у твоей жинци буде!

— Колы так, то й женить мене!

— Ну, старая,— говорит батько, — слава Богу! Наш Грицько жениться захотив. Послалы воны сваху к богатому мужику. Прийшла сваха:

— Помогай Бог!

— Здорова була, бабуса! А що ты нам скажешь хорошее? — Та у вас е товар, а у мене е купец.

От и сосватала за Грицька дивчину Гапку. Тутычки выбрали дружку и бояр, созвалы пойизд, пойихалы до церкви и повенчалы, та й начали гулять, веселицца. От вже ж треба молодых в весты спать до коморы. Дружко и каже:

— Ну, гляды-ж, Грицько! Чи знаешь, де ебелка?

А вин:

— Як не знать! — А де?

— Та на столе.

— Та ни, ты шукай — де волосья — там и ебелка.

— Добре.

Положили йих спаты, а самы пийшлы гуляты. Довго лежав Грицько з Гапкою, и захотилось йому ебелки. Начав вин шукать по кошелю и полкам — нигде нема; а в тий же каморе стояла соха, а вверху на сохи було пидоткнуто кущем волосьив. Вин увидел те полосы и полез на соху, просунув руку и щупае: чи нема там ебелки! Та вже слизты с сохи боицца. Прийшов дружко пидниматы молодых, стучить:

— Добры день, молодой Грицько!

А вин сыдыть на сохе и каже:

— Здоров був!

— А що, Грицько, найшов волосся?

— Найшов.

— И влиз?

— Влиз, то оце лихо — не злизу.

— Валысь набик.

Грицько звалився набик, ударивсь об землю и разбив себе голову до крови. Дружко пытае:

— А що, звалився?

— Звалився.

— А що, до крови?

— Та вже ж, до крови! Отчиняйте ж двери.

Одчинили. Грицько зараз вискочив и побиг у степ, к своим вивцям. Бижить бия

попова двора, удруг наскочылы на його собаки; вин начав обороняцця, пятавця и влиз у самую церковь, а се было у нидилю (воскресенье). Вин подивився та й каже:

— Ишь, бисови собаки, сколько нагнали сюда людей!

И дивно йому, що людей багацько, а уси мовчат, тилько помаленьку шепчуть да кланяюцця; мабуть вони кого просят, щоб их до дому довив? А дали побачив вин попа в золотий святи, що ходити меж людей та все кланяецця; от иде вин и до Грицька. Грицько думає:

— Що се таке? Несе вин якусь торбынку и на людей огонь кидає (речь идёт о кадиле).

Поп близьче, а Грицько йому каже:

— Помало, батько, очи не выпечи!

А поп усе махає та махає. Як Грицько свисне його по голове, аж вин упав; тут люди, мабуть, чоловіков пятьдесят буде, учинылись за дурня; вин усих их вытащив с церкви и сам пишов у степ:

— Ну, бисовы люды, кажить мини спасыби, а то бы вы тутычки и заночувалы!

А Гапка скучає собі без чоловіка и плаче. От научили йии, щоб вона пишла до Грицька у степ; як буде вин стояты з ватагою биля воды, то щоб вона спытала у його:

— А що, чоловіче, чи не можно тут скупатыся?

А вин скаже: — Чому ж неможно? Можно.

— Та може тут глыбоко? Полезай сам перши у воду.

От так дило и здилаицця! Пишла Гапка у степ, приходит, а вин стоит коло става (пруда):

— Здоров був, паноче!

— Здорова була!

— А що, чоловіче, чи можно тут скупатыся?

— Чому ж неможно?

— Та може глыбоко, покажи мене.

Вин зараз скинув сорочку и штаны, влиз у воду и каже:

— Бачишь, по колини.

Вона и соби влизла у воду, побачила у ёого хуй и пытае:

— Що се таке?

А вин каже:

— Се табака.

— На що ж вона? Що ты робыць з нею?

— Сцю.

— А чим ты йии годуешь (кормишь)?

— Та ничим.

— Ото-то вона и худа!

А Грицько побачив у Гапки пизду, да й пытае:

— А у тебе що се тако?

— Поцька.

— А на що вона тобі?

— Табаку годовать. Хай твоя табака пойисть поцьки.

— Э, щоб вона мене укусила! Хай йий бис!

— Ни, ни укусить.

Грнцько узяв свою гирлыгу (овчарская палка) и зачав пробувать: чи ни укусить? А потим согласився погодовать свою табаку. Надрочила вона йому и направила хуй в пизду, та и придерживае. Любо стало Грицьку, бросив вин степ и прибежав до дому, и кричить:

— Тату, мамо? Де моя жинка?

— На що вона тобі?

— Ебать хочу.

— Зараз прийде.

А жинка тому и рада, а сама каже:

— Пидожды до обида, мати галушки варыла.

А вин:

— Ничего не хочу, ходим годовать табаку.

И зачав йии ебать, а вона зачала пирдить; трудно йии стало, скочила и охота. Вона и говорить:

— Я, чоловіче, вже не вздужаю.

— Що ж робыты?

— Та мині добры люди казали, щоб нашого сусида вил полизав мині сраку, то може я и поправлюся. Пиды попроси вола!

Пийшов вин до сусида:

— Нехай ваш вил моей жиньци сраку полиже?

— Нехай!

Воротився да жинке, та и каже:

— Иды! Вже пригнав вола.

От Гапка задрала хвист, устала сраку у викно, Грицько йии придерживае; а сусидский Ивашка (бо вона з ным наперед зговорила) як почав Гапку через сраку чесать, аж йии лыхорадка забира.

— Ну що? — каже Грицько.

— Та мало полегчило!

А потом и сам Грицько заболив и каже:

— Жинка, пиды, попросы сусидова вола, щоб мини сраку полизав.

Вина пийшла и выпросыла вола:

— Ну уставай, иды до викна!

От вин спустыв штаны и выпятив у викно сраку, а вил як вдарить його по тий сраци, аж через голову вин перевернулся!